

Духовно слово

СПИСАНИЕ ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ИСТИНАТА
ЗА
СЪТВОРЕНИЕТО

ХРИСТИЯНСТВО
ИЛИ
РЕЛИГИЯ

3'05 А ПОСЛЕ...?

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаещо да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на

Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността пред Бога за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1700
Студентски град, П.К. 121

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

В ТОЗИ БРОЙ:

А после що? (1) <i>Георги Ръсовски</i>	3
Истината за сътворението <i>Хенри Морис</i>	7
Бог и човек <i>Спас Стефанов</i>	11
Животът на Трайко Порецов (1) <i>Библиотека “Духовно Слово”</i>	13
Божията простителност за нашите грехове <i>Дон Уелбърн</i>	17
Християнство или религия (1) <i>Християн</i>	20
Освещение (2) <i>Дж. Е. Тод</i>	24
Изявленията на Светия Дух <i>Георги Ръсовски</i>	26
Добри вести от небето Спасени	27

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: rassovsky@cablebg.net
duhovnoslovo@yahoo.com

Фотография и графичен дизайн:
Христо Ръсовски

А ПОСЛЕ ЩО?

Георги Ръсовски

Дошъл съм на света,
намирам се на път.
Моите дни летят,
отива тоз живот...
А после що?

По образ и подобие Божие

Човекът е личност, съзнателна и разумна в действията си. Той е способен да изразява мислите и намеренията си на разбираем език (слово). Той може да твори и да руши и това го издига на изключителна висота спрямо другите живи същества, които го заобикалят по цялата планета Земя. Това великолепно творение носи името Човек. Така го нарече Бог - неговия създател, който го направи по образ и подобие Свое и го постави господар (настойник) над делата на ръцете Си.

И въпреки че човекът е така високопоставен в този свят, той идва на него като малко бебе, безпомощен, без да знае откъде. Дошъл е на света, без да е искано неговото съгласие. Крачи през този свят и го напуска, без да се търси пак неговото съгласие. И накъде отива? Мнозина не знаят и не биха могли да отговорят. Да кажем, че гробът е край и това е всичко, звучи много парадоксално за такава личност. Да дойде на света, ако това е било творческото намерение на Този, Който е създал човека, само за да яде и да пие и след това да умре, е съвсем безсмислено. Животът на много хора обаче протича в този цикъл и това е твърде печално за самите тях: те приличат на животните, които не знаят защо са се родили, защо живеят и защо умират. Ако човекът е превъзходящ животните и разумно творение, създадено по образ и подобие Божие, то много естествено е да мислим, че и намерението на Бог за човека е изключително възвишено. Следователно, щом като сме мислещи и разумни създания, ние сме длъжни за самите себе си да открием и разберем Божието добро намерение. Щом като много от нещата, които движат нашия живот, не са под нашата власт, то става ясно, че друг движи нашите съдби, на него сме подчинени. Над нашата воля стои

една друга воля, която ще наречем БОЖИИТЕ ПРАВЕДНИ СЪДБИ. Тия съдби чертаят нашия житейски път, и то многократно съгласувано с нашето поведение спрямо Този, който ни е създал.

Божии съдби и нашето отношение към Бога

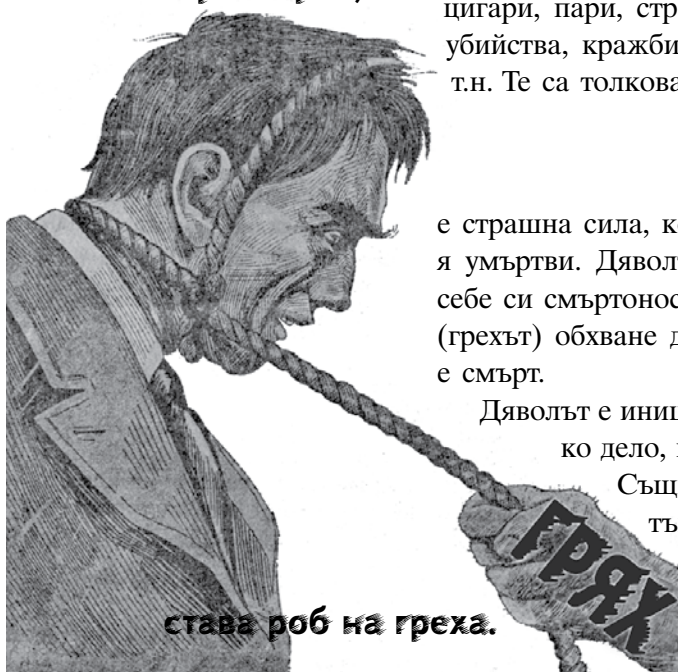
Бог създаде човека по свой образ и подобие и по свое намерение и човекът стана ЖИВА ДУША. Ако оприличим живота на човека на път, по който той върви от младостта си до гроба, крачейки ден след ден по този свят, той непрекъснато среща все нови и нови изяви и впечатления от видяното и чуто. Без да се усети, неведнъж ще се намери в положението на продавач на световното тържище.

Душата е най-ценното на човека. Не е ли така? Исус казва: “Какво се ползува човек като спечели целия свят, а изгуби живота си?” Или с други думи казано: ако си придобил власт над целия свят и всичките блага и удоволствия са станали достъпни за теб, но в същия час паднеш мъртъв, печелиш ли нещо? Напротив, всичко си загубил. Така че душата ти и животът ти са най-ценното нещо, което притежаваш като човек на този свят. Това е златната чаша на живота, която Бог ти е дал. Затова питаме: “Какво е твоето отношение към собствената ти душа?”

“Купувачите” са мнозина и са “агенти” на един господар, наречен дявол или Сатана. Но какво предлагат те в замяна на твоята душа?

На илюстрацията е показана много малка част от предложенията, тоест цената, за която ще

Който върши грях,

става роб на греха.

Той продава душата си...

...но за какво?

я купят. Ето: суетна слава, човешка похвала, власт, алкохол, цигари, пари, страсти, удоволствия, отмъщение, лъжа, лукавство, убийства, кражби, вражди, измама, неверие, отричане на Бога и т.н. Те са толкова много и всички носят едно име: ГРЯХ.

ГРЕХЪТ

е страшна сила, която се стреми да обладае човешката душа и да я умъртви. Дяволът е оприличен на отровна змия, която носи в себе си смъртоносната отрова, наречена ГРЯХ. И когато отровата (грехът) обхване душата ти – умираш. Защото заплатата на греха е смърт.

Дяволът е инициатор и подбудител в човешкото естество на всяко дело, което завършва в грях, а грехът докарва смъртта.

Същината на греха е вина пред Бога поради пресъпване и нарушаване на Божията воля в живота на човека. Последницата от такива нарушения е предизвикване на правдата Божия, която докарва съд и присъда. Един пример: когато цар

Валтасасар Персийски предизвикал Божията правда с грешния си живот, Бог изпратил една ръка, която написала на стената пред очите му следната присъда: “Претеглен си на везните и си се намерил недостатъчен.” Още същата нощ животът му бил отнет. Така Бог претегля поведението и постъпките на всеки човек и след това следва присъдата и нейното изпълнение.

Казахме, че грехът е страшна сила, която се изявява в нашия живот, в нашето естество като власт, която те държи в нечисти пожелания, страсти и пороци и развърта мислите и постъпките ти с лъжа, омраза, нечестие, измама и пр. Апостол Павел изразява това състояние в греха със следните думи: “Защото и ние някога бяхме неразумни, непокорни, мамени и поробени от най-различни страсти и удоволствия и като живеехме в злоба и завист, бяхме омразни и се мразехме един друг” (Тита 3:3). Такова е всекидневието на човека, от което няма избавление със собствени сили. В това се чувства властта на

Фалшификаторът

греха в нашето естество и живот. За да има успех в работата си, дяволът не представя греха в истинския му образ, както го описахме по-горе, а го представя в приятен вид.

Дяволът е голям майстор в измамата и лесно подмамва човека, за да го въвлече в греха. А Бог казва, че сърцето на човека е твърде измамливо и аз, Господ, изпитвам сърцата. Още от дните на младостта си, когато детето, юношата и младежът не могат да разпознаят кое дело е добро за тях и кое – не, чрез пожеланието и злия пример на по-възрастните те протягат ръка, за да опитат и да преживеят насладите на суетния живот. Така стават жертва на греха, който покварява душите им. Смъртта е край на несмисления живот, а какво ще кажем за дните, когато се берат горчивите плодове на несмислието: болки, горчивини, сълзи, скърби и печал, отчаяние и безнадеждност.

И когато твоето безжизнено тяло ще лежи в пръстта, покрита с много цветя, и от посърналите очи ще капят сълзи, разкриващи болката на скърбящите сърца, **ТОВА ЛИ Е КРАЯТ НА ТВОЯ ПЪТ?**

СЛЕДВАТ ВЕЧНОСТТА И БОЖИЯТ СЪД

Къде ще си във вечността, мислиш ли, грешниче, сега?
Дали в радостта или в скръбта?
В небето с Христа или в пъкъла с дявола?
ТИ ТРЯБВА ДА ОТГОВОРИШ СЕГА!

Читателю, преди да е дошъл печалният край, имаш още малко време за избор. Докато е ДНЕС, утрешният ден е неизвестност. Ти трябва да избереш своя път, но ти впрочем вече ходиш по един от двата пътя. Господ казва: “Ето, поставих пред тебе пътя на доброто и ЖИВОТА и пътя на злото и СМЪРТТА.”

Иде твойт край и не ще се забави!
Бъди разумен, потърси Бога!

Повече от всичко друго, що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота (Притчи 4:23).

Двата пътя

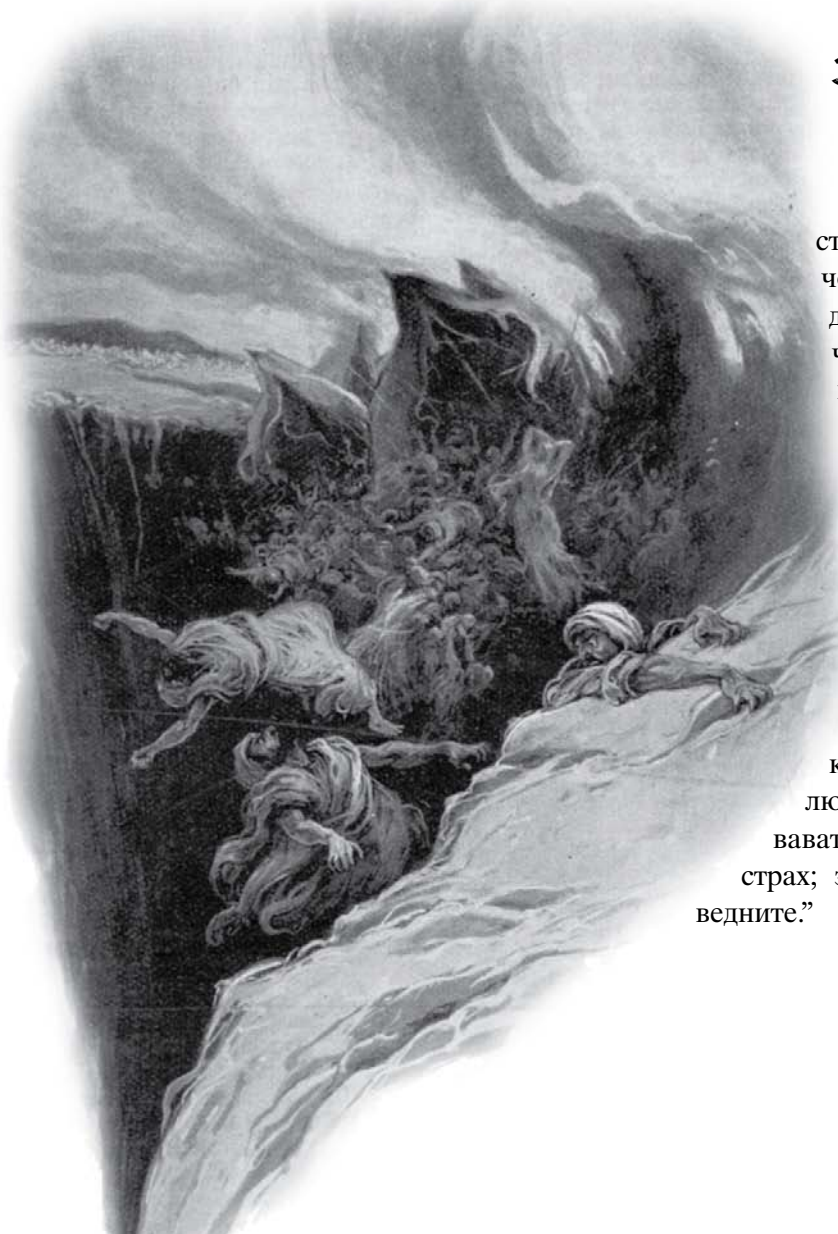
ЗАЩО ДА ПОГИНЕШ КАТО БЕЗУМНИТЕ?

Да придобиеш положение, богатство и слава, не е РАЗУМ. Да се бои човек от Бога, това е МЪДРОСТ, а отдалечаването от злото е РАЗУМ. Началото на мъдростта е страх от Бога и всички, които се ръководят от Него, са БЛАГОРАЗУМНИ.

“Господ надникна от небесата над човешките чада, за да види има ли някой разумен, който да търси Бога. Всички се отбиха от пътя, заедно се развратиха; няма кой да прави добро, няма ни един. Без разум ли са всички, които беззаконстват, които изпояждат людеите ми, както ядат хляб, и не призовават Господа? Тогава ги нападна голям страх; защото Бог е в поколението на праведните.”

(Пс. 14:1-5)

Следва

Хенри Морис

Истината за сътворението

“Това е произходът на небето и на земята при сътворението им във времето, когато Господ Бог създаде земя и небе”
(Битие 2:4).

Този ключов стих обобщава първата глава от книгата Битие в Библията и ни въвежда във втората глава. Забележете, че небесата и земята са били “сътворени” и “създадени”.

Тези два глагола не са просто синоними и това става ясно от предходния стих, в който се казва, че Бог си е починал на седмия ден “от всичките си дела, от всичко, което Бог беше създал и сътворил” (Битие 2:3). И макар разликата между сътворение и създаване да е неуловима, в случая с Божиите дела тя е съвсем реална.

В оригиналния текст “сътворявам” е еврейската дума *бара*, а “създавам” е *асах*. Съществената разлика е, че само Бог може да “твори”, а човек може, също както Бог, да “създава” функционални системи от основните съществуващи елементи, които вече са били “сътворени”. И така, когато в Библията се използва думата “сътворявам”, явният субект или този, който се подразбира, е Бог. “Създавам” или “правя”, от друга страна, често пъти има за субект човек (или Бог), като например, когато Адам и Ева “си направиха препаски” (Битие 4:7) и се опитаха да се скрият от Бога, след като съгрешиха. По-късно “Бог направи кожени дрехи на Адама и на жена му и ги облече” (Битие 3:21).

Трите дела на Бога

Важно е, че са споменати само три акта на божествено сътворение във великата глава на сътворението, с която започва Библията.

1. “В началото Бог създаде небето и земята” (Битие 1:1). Това чудно изявление обобщава как Бог извикал в съществуване физическата структура на космоса: триизмерният пространствено-материален-времеви космос.

2. “Бог създаде... всяко одушевено същество, което се движи” (стих 21). Този стих обобщава как Бог казва и биологичният компонент на вселената започва да съществува: съзнателният животински свят.

3. “Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде” (стих 27). Тук е записано ех nihilo, което означава произлязло от нищото, сътворяване на духовния компонент на вселената: “Божият образ” (защото Бог е Дух, Йоан 4:24), който е съсредоточен изцяло в човечеството.

Така Бог сътворил само основните физични, биологични и духовни реалности на вселената. Върху тези фундаментални елементи обаче Бог продължил да създава множество комплексни системи. Например: “Бог направи простора”, “двете големи светила (слънцето и луната)” и “звездите”, както и “земните зверове... добитъка ... и всичко, което пълзи по земята” (стихове 7, 16, 25).

А що се отнася до духовната част от вселената обаче, единствената система, която Той създаде, бил човекът: “И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие... и Бог създаде човека по Своя образ” (стих 26-27). Така човекът бил и сътворен, и създаден по образа на Бога. Той бил сътворен като духовно същество, способно да общува със Своя Творец. Той също така бил създаден (от предишното творение от “пръстта на земята”, 2:7) във физическия образ, който Бог щял да приеме един ден, когато Самият Той щял да стане човек (с идването на

Господ Исус Христос като човек).

Строго материалните предмети на света (включително и растенията, които са сложни възпроизвеждащи се химически вещества, но не притежават съзнателен живот) споделят физическото творческо и съзидателно дело на Бога. Само мъжете и жените са физически, биологични и духовни създания, сътворени и създадени по образа на Бога.

Еволюционният сценарий

Всички тези наши размишления дотук изглеждат разумни, както и библейски. Но какво

казва официалната наука? Тъжен факт е, че съвременните научни и образователни институции почти напълно са подчинени на идеята за тотална еволюция. Те твърдят, че физическата вселена е еволюирала от нищото чрез някакъв качествен скок - от нищото в безкрайно малка частица в пространството и времето. Тази прастара частица бързо се издувала и след това експлодирала в така наречения Голям взрив. Оттогава вселената бързо се разширява и по някакви неведоми пътища

се образуват звезди, галактики и след това планети.

На тази планета Земя, а може би и на други, неживите химически вещества в праисторическите морета някак си са оживели като примитивни възпроизвеждащи се клетки. Те се развивали в многоклетъчни морски безгръбначни, а след това в риби. Някои от тези риби станали земноводни, а по-късно се превърнали във влечуги. Един или повече от по-късните видове еволюирали в птици, докато други влечуги еволюирали в бозайници. Накрая, една бозайническа линия се развила в примати, а други маймуноподобни същества от тази линия се превърнали в човек.

Този сценарий, дори и да не ви се вярва, е същността на това, което се преподава като абсолютен факт практически във всяко училище в

Човекът бил сътворен и създаден по образа на Бога. Той бил сътворен като духовно същество, способно да общува със Своя Творец. Само мъжете и жените са физически, биологични и духовни създания, сътворени и създадени по образа на Бога.

целия свят, от началните класове до завършването. Той доминира и в новинарските медии, и в законовите и политическите системи.

Но забележителното е, че реалните факти от науката изобщо не го подкрепят. В резултат на това през последните няколко десетилетия буквално хиляди висококвалифицирани учени са се отказали от еволюцията и са възприели теорията за сътворението.

Тази прекрасна първа глава от Битие разкрива и още два жизненоважни факта. Десет пъти в нея се споменава, че животните, както и растенията, са могли да се възпроизвеждат само според “вида си”, никога не са се възпроизвеждали в различен вид.

Както е изглеждал сътвореният “вид”, така се е предавал и на поколенията, той никога не е можел да еволюира в нов вид. Няма преминаване от вид във вид, но всеки вид има свое начало – от сътворението. Съответните генетични системи позволявали много вариации (няма две еднакви същества), дори формирането на стабилни “разновидности”, но нищо повече.

Второ, всичко е било “много добро” (ст. 31).

Нищо лошо не съществувало във вселената – нямало грях, дисхармония, болка и най-вече нямало смърт. Всички тези неща дошли само след идването на греха – първо чрез Сатана и неговите ангели, а след това с Адам и Ева.

Тогава Бог проклетел земята (т. е. основните елементи, от които Той сътворил всичко). “Чрез човека дойде смъртта” (Коринтяни 15:21). Оттогава “цялото създание (т. е. физическите, биологичните и духовните компоненти) съвкупно въздиша и се мъчи досега” (Римляни 8:22). Всичко във физическата област е склонно да се върне в пръстта, от която е направено, точно както станало и с тялото на Адам (Битие 3:19). Всички биологични форми на живот в крайна сметка умират, единствено човешкото съзнание

като израз на личността остава живо и след смъртта (духа и душата) и то ще бъде свързано с ново възкресенско (духовно) тяло, когато Христос се завърне. “Божият образ” у човека е жестоко опорочен поради греха, но ще бъде “подновен в познание по образа на Този, Който го е създал” (Колос. 3:10).

Еволюционната дилема

Истинската наука не подкрепя еволюционния възглед за света. Тя подкрепя напълно библейския възглед. Например двата най-универсално приложими и най-добре доказани научни закона сочат недвусмислено към

праисторическото сътворение на вселената, а не към нейната еволюция от нищото. Това са Първият и Вторият закон на термодинамиката или, може да се каже, законите на количествената консервация и качествения разпад на всичко. Първият закон потвърждава, че нито материята, нито енергията могат да се създадат сега или да се унищожат, както е казано в Битие 2:3: “Той си почина от всичките си дела, от всичко, което Бог беше създал и сътворил.” Новият За-

Никъде в писмената история от 6000 години насам няма доказателства за еволюцията на някакъв вид живот, нито има записани сведения за това във вкаменелостите от миналото. Простата причина, поради която тя никога не е била забелязана, е, че не може да се случи.

вет потвърждава, че нашият Творец сега “държи всичко чрез словото на Своята сила” (Евреи 1:3).

Този факт ни уверява, че вселената не може да се е създала от само себе си, тъй като според Първия закон никакъв настоящ процес не може да сътвори нищо. И все пак вселената трябва да е била създадена в определен момент в миналото, понеже Вторият закон ни казва, че всяка система се разпада, върви от състояние на по-висок порядък към състояние от по-нисък порядък или “смърт”. Тази ситуация, разбира се, е в резултат на Божието проклятие върху “цялото творение”.

Тъй като вселената не може сама да се сътвори (по Първия закон), но съществува (тъй

като не е мъртва, макар неуморно да върви към смърт според Втория закон), единственият отговор е, че Бог я е сътворил! Това е възможно най-научното заключение въз основа на най-добрите научни закони, които имаме.

Вторият закон също така изяснява защо никой досега не е успял да докаже някакъв случай на вертикална еволюция “нагоре” от един вид в по-висш и по-сложен вид. В цялата човешка история никой не е документирал такава “макроеволюция”. Има много случаи на “хоризонтални” разновидности (напр. различни породи кучета) и вариации “надолу” (мутации, изчезване, разпадане), но нищо друго.

В историческите записи за вкаменелостите, при милиардите познати вкаменелости има много примери на изчезнали видове (напр. динозаврите), но няма нито една преходна серия от по-долен вид в по-висш. Професор Ърнст Мейър, професор атеист от Харвард, общопризнат за най-великия жив еволюционист биолог, признава в последната си книга: “Историческите сведения за вкаменелостите за жалост остават неспособни да докажат еволюцията.” Нещо повече, всички тези милиарди вкаменелости говорят красноречиво за един страдащ, умиращ свят. Затова те трябва да са били погребани чак след като човек е въвел греха в света.

Никъде в писмената история от 6000 години насам няма доказателства за еволюцията на някакъв вид живот, нито има записани сведения за това във вкаменелостите от миналото. Простата причина, поради която тя никога не е била забелязана, е, че не може да се случи: Вторият закон на термодинамиката ни казва, че еволюцията е невъзможна без една непрестанна чудотворна намеса на Бога. А Той е казал, че биогенетичният закон трябва да бъде “според вида им”.

Бог може да се намеси, когато има специална причина за това. Например в един случай Той направил чудо и водата “еволюирала” моментално във вино (Йоан 2:7-11). Той все още е Творецът и все още върши чудеса на сътворение, когато случаят го изисква. Но еволюцията, която хората обикновено използват, за да отхвърлят нуждата от Бога, не е от тях.

Едно много специално чудо

Има едно много специално чудо на сътворение, което Бог все още върши и днес: “Затуй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново” (II Коринтяни 5:17).

Чудото на обновление е едно истинско сътворение на Светия Дух на един “нов човек”, когато естественият човек приеме личността и делото на Господ Исус Христос чрез покаяние и вяра и бива “новороден”. Човекът бе създаден по Божий образ и подобие, но грехът го поквари. Чрез раждане отгоре, за което говори Господ Исус на Никодим, Бог отново обновява човека и го прави способен духовно да общува с Бога. Хората, които са били новородени, притежават “нов човек, който е създаден по образа на Бога в правда и святост на истината” (Ефесяни 4:24).

А това, което Бог сътвори, продължава вечно. Нещата, които са направени, могат под проклятието (Бог прокле земята при грехопадението) да се разпаднат и да умрат; но не и онова, което Бог е сътворил. Забележете, че всичко, което човекът прави е от съществуващата, вече сътворена материя. Но човекът никога не е сътворил нещо.

Например земята е била сътворена в началото и макар че е преминала и ще премине през много промени, тя е “утвърдена довека” (Псалом 78:69). По същия начин слънцето, луната и звездите са “сътворени” и Бог “ги утвърди от века и до века” (Псалом 148:6), макар че тяхната структура също може да премине през драстични промени.

Аналогично и нашите тела (приемаме, че нашите души са новородени) ще бъдат променени в безсмъртни тела като на Христос (Филипийци 3:21) и няма да “погинат” (Йоан 10:28).

Всеки човек, който е станал ново създание чрез вяра в Христос, ще се присъедини към цялото Божие ангелско творение (не че ще бъдем ангели), което хвали нашия Създател, като казва: “Достоен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш слава, почит и сила; защото Ти си създал всичко и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено” (Откр. 4:11).

Статията се публикува с позволението на
“Israel My Glory”

Някой си държал реч, за да докаже, че вярата в Бога е суеверие. Като свършил разказа си, един от слушателите му го попитал:

- Ако е вярно, че няма Бог, както искаш да ни докажеш, тогава как се е създал този чуден свят, как съществувате, кой го управлява?

- Разбира се, че има една сила, която по свои закони е създала и управлява всичко - отговорил разказвачът.

- Тази сила ние наричаме Бог - отвърнал другият.

Наистина отричането на Бога от някои хора, учени или неучени, не е нищо друго освен недомислица или просто озлобление на хора, които са загубили правомера на човешкия разсъдък и преценяват нещата от живота повече с чувства на яд, недоволство, омраза и гняв, отколкото чрез разумно обмисляне.

- Разбира се, че има Сила, която по свои закони е създала, поддържа и управлява света, е отговорът на човешкия здрав разум. И ако този здрав разум се постарее да вникне по-дълбоко в живота, той би познал много факти.

Човешкото понятие за Бога

Всеки безбожник отрича не Бога, а това или онова човешко понятие за Бога. "Бог никой никога не е видял", казва Исуса, а това, което никой не знае, как може да го отрече?

Всичките човешки представи за Бога са лъжливи и суеверни. Колкото и да се старее човек да познае Бога със своя ум, няма да успее ни много, ни малко, защото на човешкия ум не е дадена такава възможност. Това обаче, което не е възможно за нас, за Бога е възможно. Бог ни познава, той познава нашето естество и нашите възможности. Трагедията на безбожника не е в това, че той не може с ума си да открие Бога и да Го познае, а в неговото упорство да отрича на Бога правото Той да открие Себе Си на човека.

От самото начало и до днес непокорството на човека го отдалечава от Бога. Човек мисли, че всичко знае, че всичко може, умът му го лъже, че най-после ще успее да постигне своите цели и ще осъществи мечтите си. Той обаче не знае, че обектът на неговата дейност – "земята и всичко, каквото се върши по нея, ще изгори, ще се стопи" (II Петр. 3:10).

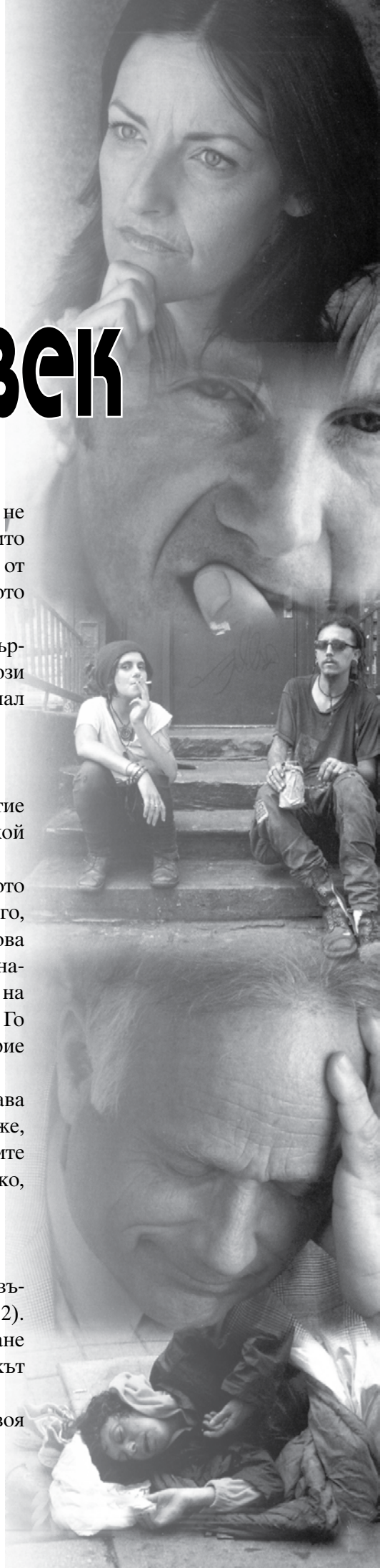
Бог познава човека

Бог познава и най-малката тънкость на нашето същество – до вътрешното ни естество, сърцето и мозъка, душата и духа ни (Евр. 4:12). Всяко Божие чадло се радва на това Божие проникновение и познаване на нашето човешко естество. Но не е така с безбожника – безбожникът се смуцава при мисълта, че Бог го познава.

Именно тази причина, че Бог ни познава, Му дава право да има Своя

Бог и Човек

Спас Стефанов

промисъл за човека, а що се отнася до нас, Той ни задължава да се постараме да вникнем в нея, както е казано и в Словото: “Бог, прочее, без да държи бележка за времената на невежеството, сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят”. А Неговия божествен план за спасението на нашите души е изявен чрез Господа Исуса Христа.

Така, вместо да се мъчим да си представим самия Бог, който живее в непристъпна светлина, нека се постараме да вникнем в Неговата промисъл за нас чрез чудната благодат, която Той дава на всяко смирено сърце. Промисълът Божий за нас се изявява чрез благодатта и истината, които дойдоха чрез Исуса Христа. “Никой, кога да е, не е видял Бога; Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви.”

Бог е Сила

Апостол Петър казва: “Понеже Неговата Божествена Сила ни е подарила всичко, каквото ни е потребно за живота” (II Петр. 1:3).

С какво се занимават нашите умове, какво усещат сърцата ни, в какво търсим нашето щастие тук, на земята? В творенията ли, които ни заобикалят? Мляко и мед ражда земята и ако ние не сме способни да ги пием с мир и радост, и благодарност, вината си е наша, а не на Този, Който ни ги дава.

Апостол Петър продължава по-нататък: “И за благочестието чрез познанието на Тогова, който ни е призвал чрез Своята слава и сила.”

Пак сила! Но придружена със слава!

Ето и тук човек може да вникне.

Думата на апостола е за изявленията на Бога чрез пророците и чрез Сина Си, нашия Господ Исус Христос. “Чрез пророците Бог по разни начини е говорил в старо време... сега в края на тия дни говори нам чрез Сина, Когото е поставил наследник на всичко, чрез Когото и направи световите, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество, държи всичко чрез Своего могъщо слово” (Евреи 1:1-3). Бог не крие Себе Си, когато хората искат да Го видят, но познавайки нашето естество, Той ни се открива по Свой начин, не според нашите мисли и желания, а според това, което Той знае, че е в рамките на нашите възможности.

Ако следваме изявленията на апостола, ние ще научим, че чрез слава и сила “нам са подарени скъпоценните и твърде големи обещания,

за да станем чрез тях участници на Божествено-то естество!” (II Петрово 1:4).

Хората, водени от техния ум и от желанията на сърцата си, могат да имат една представа за Бога. Бог обаче желае да открие Себе Си на човека по начин, който да го направи участник на Неговото Божествено естество. В това човешкият ум се противопоставя на Бога и на Неговата воля. Причината за това е грехът, който живее в човека.

Божественото естество е безсмъртна сила, а човекът е слабост, немощ, червей, който умира.

Божественото естество е славно, а човекът се търкаля в тинята на своите страсти и сласти! Живота и подарените за живота неща човек е омърсил в най-отвратителни и позорни пороци и престъпления.

Човек, човешки дом, човешко общество са синоними на престъпления, беззакония, неправди, грабежи, измами и убийства.

Може ли човек да следва препоръката на апостола в един живот на вяра, добродетел, благоразумие, себеобуздание, твърдост, благочестие, братолюбие, любов?

Може, но човек първо трябва да стане участник на Божественото естество.

Божественото естество се яви за нас чрез нашия Господ Исус Христос. Апостол Йоан, казвайки в своето Евангелие, че никой когато и да е, не е видял Бога, веднага добавя: “Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви” (Йоан 1:18). А как ни Го изяви? “Чрез това, като ни направи участници на Божественото естество. Както никой, когато и да е, не е видял Бога, така и никой, когато и да е, не е станал участник на Божественото естество без Исус-Христовото посредничество. При старозаветните Исус бе ангелът, който ги придружаваше и водеше. А при новозаветните същият Той направи омиловитие за греховете ни чрез кръвта Си и седна отдясно на Величието на високо” (Евреи 1:3). Той е единственият Ходатай между Бога и човека, Господ Исус Христос, чрез Когото всеки от нас може да придобие способност да познае Бога и да стане участник на Божественото естество.

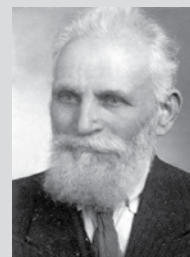

Животът на Трайко Порецов

Биографията на Трайко Порецов е написана в началото на миналия век от Спас П. Стефанов. Поради липса на снимков материал от житейския период на Трайко, в настоящата поредица от статии сме включили снимки от по-късен етап на християнското движение в страната.

Текстът е набран, като са направени малки корекции. Историята описва накратко живота на Трайко Порецов, когото Бог призовава за свой свидетел, и отчасти хвърля светлина върху началото на баптизма в България, отделянето на Трайко от Баптистката църква, който заедно с други братя във вярата слага началото на "свободните братя". Спас Стефанов е един от тях. При Свободните братя няма църковна система и централно ръководство, но всяко такова общество от вярващи и истински новородени божии чада е зависимо единствено от Господа Исуса Христа, така както е било при първите християни. Те нямат църковно ръководство с един пастир, но имат презвитери или старей. Това са братя, установени във вярата, които Бог е поставил, за да помагат и да се грижат за вярващите в събранието или църквата. Те не са организация, но организъм, част от Христовото тяло, което е Неговата църква. Именно едно такова начало виждаме описано в края на историята.

Спас Стефанов
е дал началото и на
сп. "Духовно Слово".

Предисловие

Безброй хора идват, живеят и си отиват от нашата земя, но животът едва на единици съдържа неща, които се помнят и предават на идните поколения. Още по-малко е числото на ония, които се помнят заради техните добри дела.

Човекът - герой на тази книга, не е сред първите, името и животът на които се предават на поколенията. И все пак той е от съзвездието личности, което трепти със светлината си на небосвода.

Трайко не е извършил велики дела, но неговият живот е пример, полезен за мнозина.

Слаби човеци с Божиата благодат са извършили дела, които са записани в Божиата книга. Не четем ли в Библията за една мома пленница, която могла да препоръча Божия пророк, или за Яил, жената на кенеяца Хевер, която помогнала за поражението на Ханаанския цар Явин? Името на Самсон не е ли сред имената на израилевите съдии? На този, на когото Господ дава чест и име, ще му речем ли: Кой те постави тебе...?

„Но ще стои, защото Господ е силен да го направи да стои“ (Римл. 14:4).

Трайко принадлежи на църквата, която сам Господ Исус изкупи с кръвта Си, пролята

на Голгота. Неговото име ще се помни от поколенията, които ще идват едно след друго в тази църква, защото той беше един от нейните зидари.

От неговите уста Бог е благоволил да се чуе благодатно слово и души да се обърнат и новородят в кръвта на Господа Исуса Христа (Деян. 15:7-9).

Както на всяко място, така и тук, в София, където Трайко е благовествал, в това дело са вземали участие и други братя, но бащинството за изграждане на Христовата църква в София принадлежи на Трайко (I Коринт. 3:6-15).

Веднъж един брат много вярно и разумно отбеляза: "Работата тук е на брат Трайко, а ние дойдохме да му помогнем." Точно според думите на Божието Слово, че един полага основата, а други после градят върху основата, която е Господ Исус Христос.

Във времето, в което живеем, мнозина са поканени, но малцина са избрани. Мнозина работят за Исуса, но малцина са ония, които са изпълнени със Светия Дух. Трайко е едно сияние на Исусовата слава. Неговото пълно отричане от света, от гордостта, уелото му воюване с дявола и непрекъснатото усърдие и работа за Исуса му отделят почтено място между светиите. Нека добрите му дела светят като звезда до вечни

векове.

***Песента, която Трайко най-много
обичаше в последните си дни:***

Възможно ли е, о Христе,
от Теб да се срамуваме,
чиято слава вечна е,
когото хвалят ангели?

Ах! По-добре от слънцето
да се срамува таз земя;
Ти раздаваш славните зари
на Божията светлина.

Да ме е срам от онзи Спас,
Който веднаж за мен умря!
Не! Моят срам да е, че аз
не Го почитам повече.

Аз имам грях да се прости;
имам душа да се спаси;
кой ще обърше тез сълзи?
Кой вечна радост ще даде?

Аз ще се хваля със Спаса мой,
Който разпят биде за мен:
от мене, ах! дано и Той
не се посрами в съдни ден!

Младини

Трайко е роден в гр. Велес, Македония. На младини е ходил, като всеки македонец, по гурбет. Работил е във Виена като сладкар. По-късно участвал във въстанията в Босна и Херцеговина под войводството на Папа Жарко. През Освободителната война (1878 г.) се записал в българското опълчение и останал там до сраженията на Шипка. Оттам се върнал в Свищов, където станал старши стражар. После го назначили в Кюстендил като телеграфен надзорник.

Последвало предупреждение, че ще го уволнят, защото бил неграмотен. Това дотолкова го оскърбило и отчаяло, че той решил да се самоубие, но когато вдигнал ножа да го забие в гърдите си, влязъл разсилният и му хванал ръката. Когато неговият началник научил за тази случка, му дал два месеца срок да се научи да чете. Тогава той си купил буквара “Начална книжка”, издадена навремето от евангелската мисия за неграмотните българи. Научил буквите и започнал да чете. Така страница след страница той стигнал до Притчата за блудния син. Чрез

тази притча Бог го пробудил да се познае като грешник и да започне да търси спасение в Бога.

Трайко самоволно напуснал службата си и тръгнал от село на село да чете на хората своята “Начална книжка”, в която освен Притчата за блудния син, имало и други малки части от Божието Слово. Така, пътувайки, той стигнал в град Русе.

За първи път Трайко присъствал на евангелско събрание в Русе. Някой си човек, като го слушал да чете от “Началната книжка” и да говори за Бога, го упътил как да намери методисткото събрание в този град. Той влязъл страхливо, седнал и гледал с живо любопитство какво ще правят хората, за които бил слушал, че развалят вярата на народа.

Събранието почнало с песента „При Исуса ела”. Когато малката стая, в която се провеждало събранието, екнала от хубавата мелодия и чудните думи „При Исуса ела”, радост изпълнила душата му и копнеж да каже на всички за Господа. Той скочил от мястото си, изтичал на улицата и започнал да кани минаващите да свърнат в събранието, за да чуят за Исуса. Събранието се препълнило от нови слушатели. Това направило впечатление на вярващите в събранието, те го наобиколили, разпитали го и му дали един малък Нов завет.

За това събитие в живота си Трайко разказвал една такава притча:

Една мишка се хранела с орехи, на които трябвало да прегризва черупката със слабите си зъби. Веднъж тя попаднала в чувал, пълен с ориз. Когато видяла това изобилие от готова сладка храна, тя, смаяна, извикала: “Как не съм знаела, че има такава хубава храна!”

Почнал Трайко да чете Новия завет, да ходи в събранието, да слуша песни и проповеди, да разговаря с хора, които разбират от преживявания като неговите. Скоро дошъл в Русе един германец с руско потекло, евангелски проповедник, на име Йохан Каргел. Този човек бил много верен за Господа и богат с познания върху Словото, християнин. Трайко се привързал към семейството му и започнал работа като негов слуга за известно време.

Каргел бил баптист и започнал с още две немски семейства - баптисти, които били книжари на Британското библейско дружество, да провеждат свои събрания. Скоро Бог благословил работата на верния си свидетел, някои българи се покаяли и се образувало едно живо баптистко общество, което станало източник на баптизма в България.

Така се е разнасяло Божието Слово през 30-те години на миналия век, с. Краево.

Каргел кръстил Трайко и го приел за член на новообразуваната баптистка църква.

Духовната среда, в която Трайко започва да работи

Храмът на баптистите

Християнството по вътрешното си съдържание и по външната си структура е подобно на израилтянството - то е едно продължение на него. Израил стана като пясъка край морето по множество, но неговите пророци узнаха, че само един остатък - малцинство, ще се спаси. Христовото учение като рибарска мрежа е уловило много риби - добри и зли. Цели народи и многобройни църкви, всяка от които претендираща, че тя единствена е Невестата на Господа Исуса, се наричат с името християни. Ако учението на Исуса е съставено само от правила, които образуват една външна обвивка, тогава всичко, което се е сместило в тази обвивка, щеше да бъде прибрано в Божието царство. Учението Христово обаче има и вътрешна преценка. Външното е мрежата, но всичко, което ще се вмести в нея, няма да се прибере на небето: "Ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия" (Мат. 24:31), „Който очисти себе си, ще бъде съд за почет“ (II Тим. 2:21).

Израилтянството е история за нас, а самият Израил е жив пример, пръснат по целия свят. Християнството също има своята история и своя народ по целия свят. Между тези две човешки маси няма духовна разлика: християнските народи отдавна са само на име живи, а Израил

е загубил Духа, който подигаше пророци отсрещ него. И тези две маси образуват човешкия колос, който гради градове, създава индустрии, издирва тайните на природните стихии. Станало е едно съединение, както преди потопа, между Божиите синове и човешките дъщери. А вътре - в тайнството на живота, Бог работи, както работеше в стария Израил, и събира остатъка. Тази чудна работа Бог я върши, като повдига велики учители - пророци на вярата в Бога.

Началото на синагогите е от времето на еврейските пророци Илия и Елисей (IV Цар.). Началото на християнските храмове слага Реформацията.

Днес по света има много християнски храмове - те всички имат вяра в Исуса Христа, в ученията си обаче се различават, като едни застъпват някои от ученията на Евангелието по-настойчиво от другите. Така храмът на баптистите най-силно държи на учението за новородението и кръщението.

Тук Трайко е получил духовното си възпитание. Можем да кажем, при нозете на Каргел и с първите стъпки на баптистката работа в България.

Главното нещо, в което Трайко се проявявал в църквата, било неговото усърдие да се обръщат души към Христа, да се учи на свещените Писания и да се моли. Често пъти той събирал хората около себе си и говорел за Божията любов, как е изявена тя чрез Господа Исуса Христа, а за това Трайко имал отлична дарба, дадена му от Господа. Неговото говорене се потвърждавало винаги от силна благодат, която действала в него и не можела да не подежда на ония, които го слушали.

С часове той четял Библията и правел с нокът знаци по местата, които го трогвали. Да, той не възприемал Божието Слово като учение, а като Сила и Живот, които действали върху неговите ум и сърце. Когато четял сам или заедно с други, сълзите му оросявали книгата. Сладко, сладко Божие Слово, възхищавал се той. Ах, да знае тази десница да пише, думал със скръб. Сто и петдесет годишен американец нека дойде тука, викал той. В този повик той влагал желанието си да се състезава с някой силен в Божието Слово. Той не искал само да говори, но и да слуша хора, които говорят с благодат. Това се виждало от настойчивите увещания, които отправял към ония, които го слушат. Искайте, братя, искай бре, душо - Господ дава. Ето, аз съм педя човек, неграмотен, и ми е дал, и на тебе ще даде.

В молитвата си той бил силно благодарен.

Не повтарял заучени слова, нито бил монотонен молител, но се молел, движим от Сила, която клоkochи като някой пълноводен извор. “Никога не съм слушал такава молитва”, казвал един от първите евангелистки проповедници. Такъв, той не можел да се нрави на тези, които се черкуват и за които достолепието на реда в събранията е от по-голяма важност, отколкото живото преживяване на душите с техния Господ и Спасител. По тази причина Трайко бил одобрен от братята като жив брат, но постоянно съден от тях за прекалености, а доста сериозни християни казвали, че в Трайко има чудно добра сила, но неканализирана. Други добавяли, че ако се канализира или ако се възпита, този човек ще бъде много полезен.

Каргел си заминал в Русия, а образуваната от него църква вече била доста силна. Сред нейните членове имало добри и умни хора с репутация на почтени граждани, с търговска чест и състоятелни в материално отношение. Като живи и ревниви чада Божи, те почнали да предприемат каквото им се виждало добро и полезно. Така те повикали някой си човек на име Кръстю Паламидов, който бил убеден, че трябва да се кръсти. Кръстили го и като способен човек го поставили проповедник на църквата си.

Трайко не бил съгласен с това начинание на братята, но неговата дума не била зачетена. Скоро обаче станало ясно, че новият проповедник е човек ненороден от Светия Дух, и църквата се разделила с него, след като доста тежко пострадала.

Макар че не бил послушан от братята, Трайко не намалил дейността си за Господа. Макар и да виждал, че новият проповедник не е способен да говори живото Божие Слово, той все канел хора на събранията. От това събрание се пълнело, но когато искал и той да каже нещо за Христа, проповедникът не оставал доволен. Няколко пъти той карал братята да забранят на Трайко да говори в събранията и на няколко пъти предлагал да го изключат от църквата.

Трайко при англичанина Макензи

В сърцето на Трайко се породило горещо желание да отиде в Белград. Но той искал да знае волята Божия - дали това му желание е от Бога. Четейки веднъж Божието Слово, му станало ясно, че трябва да отиде, и той заминал. В Белград той решил да стане ваксаджия, с което да си изкарва хляба и да работи за Господа. Лъскайки обувките на своите клиенти, Трайко им говорел за спасението на душите им. Като го слушал

един богат човек, го поканил в дома си да говори на семейството му за Бога.

Един ден пред него спрял хубав богаташки файтон и файтонджията го поканил да се качи заедно със сандъчето и четките си. Той си помислил, че някой богаташки дом иска да им лъсне обувките. Файтонът спрял пред една голяма къща, където Трайко влязъл със сандъчето на гърба си, изкачил се по стълбите и на вратата го посрещнал един възстар благороден човек. Той го помолил да си остави там сандъчето и любезно го поканил да влезе.

- Откъде сте? - го попитал господинът.

- От България, от град Русе - отвърнал Трайко.

- Научих за Вас, че говорите на хората за Господа Исуса Христа.

- Да, свидетелствам за Исуса, но Вие кой сте, господине?

- Аз съм англичанин, казвам се Макензи, не си ли чул за мене? Аз имам тук цял квартал с мои къщи и с наемите от тях помагам за разпространението на благовестието.

Трайко разбрал, че тази среща е от Господа. Не след дълго Макензи му казал: “Аз имам много миро за главите на сиромасите, на, вземи това и където има нужда, помагай”, и той му дал средства, с които да помага.

Макензи имал връзки с високите сръбски среди и водил Трайко да им говори за Господа Исуса. Той бил решил да го направи книжар - да разнася Божието Слово в Сърбия. Той подготвил всичко и веднъж, когато били в дома на един от тогавашните сръбски министри - Чедо Миятович, споделил с него това си намерение. Министърът станал от стола си и оживено казал: “Не, брате! Не го пращай, защото нашите ще го убият.”

Не се минало много и Трайковата работа, и благодеянията, които правел със средствата на Макензи, станали известни на властите и един ден го повикали при градоначалника.

Когато влязъл в кабинета му, градоначалникът го посрещнал с думите:

- Ах ти, лисицо, уловихме те!

- Уловихте рибата, но тя си хвърли хайвера - отвърнал Трайко.

Властта решила да го екстернира от Сърбия и през Дунава го прехвърлила в Австро-Унгария. Оттам той се върнал отново в Русе, като донесъл и приятелството на богатия англичанин за църквата.

Следва

БОЖИЯТА ПРОСТИТЕЛНОСТ ЗА НАШИТЕ ГРЕХОВЕ

В простителността виждаме грешника да стои пред Бога като длъжник, на когото Бог отменя задължението (Еф. 1:7; 4:32; сравни с Мат. 18:21-35).

Още от времето на Едемската градина човечеството се нуждае от прошка от Бога. Темата за простителността по принцип не се разбира от невярващите, а ние като последователи на нашия Господ Исус Христос, към които Бог е показал Своята блага милост, като ни е превел от смъртта в живота, трябва да изявяваме това с благодатни думи и на дело да показваме тази чудна истина пред света.

Покаянието е основното изискване, за да познаем от личен опит какво е Божията простителност.

Покаянието е съществено за всеки човек, за да получи Божията прошка за греховете си. Покаянието изисква ние лично да отидем при Исуса Христа, за да Го приемем като Спасител. Господ Исус е казал: “Елате при Мене” и “Ако някой е жаден, нека дойде при Мене и да пие”, а и последните Му думи от Откровение 22:17 са същите: “Ела”. И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота.” Смисълът на посланието не е да поканиш Исус в сърцето си, както някои проповядват, а изискването е всеки отделен човек да “дойде” при Христос чрез покаяние и вяра.

Покаянието (Мат. 3:2; Д. Ап. 17:30) е едно действие в три части:

- изобличение за грях;
- скръб по Бога и печал;
- отчаяние и безнадеждност и вътрешен

порив да се отречеш от себе си: “Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?” (Римл. 7:24).

Именно Господ Исус проповядва: “Времето се изпълни и Божието царство наближи; покаяйте се и повярвайте благовестието” (Марк. 1:15). Апостолското послание е същото. Павел казва на презвитерите в Ефес, че той е проповядвал “и на юдеи, и на гърци покаяние спрямо Бога и вяра спрямо нашия Господ Исус Христос” (Д. Ап. 20:20-21).

Покаянието още не е промяна на начина на живот, а по-скоро промяна на съзнанието под въздействие на Светия Дух. Не можем да отречем действието на Светия Дух и да приемим покаянието само като форма на някакво волево решение. Не може да има покаяние без Божие Слово, отправено към сърцето на човека. Естеството на Божието Слово е такова, че То въздейства на душата (сърцето), но за да стигне до душата, То трябва да бъде чуто от тялото. Затова апостол Павел пише: “И как ще повярват в Този, за Когото не са чули...” (Римл. 10:14). Има различни молитви. Едните идват от сърцето, а другите - от ума. Божието Слово дава ясен отговор на това коя молитва е чута от Бога – “Сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш” (Пс. 51:17). Не се казва ум съкрушен и обновен Ти, Боже няма да презреш. Затова, когато се провъзгласява Божието Слово, То има за цел да докосне сърцата на хората. Това виждаме в случая, когато бирникът се моли на Бога, като казва: “Боже, бъди милостив към мене, грешника” (Лука 18:13). Първото чувство, което възниква в душата на грешника, когато Бог ѝ говори, е чувството на вина пред Бога и изобличение за грях. Това изобличение за грях може да дойде чрез Библията, което дефакто е даденото Слово Божие, но може да дойде и негласно чрез Божието творение, както е казано: “Небесата прогласяват славата Божия и просторът възвестява делото на ръцете Му. Ден след ден изливат слово; и нощ след нощ изявяват знание. Без говорене, без думи, без да се чуе гласът им” (Пс. 19:1).

Думата “покаяние” може буквално да се разбира като “да признаем греха си пред Бога, подтиквани от действието на Светия Дух в сърцата ни”. Много е важно да разберем, че това става с помощта на Светия Дух. Мнозина бъркат покаянието с разкаяние. За да ни стане по-ясно каква промяна се извършва в личността на човека при покаянието, нека пак да вземем за пример бирника, който вика: “Боже, бъди милостив към мене, грешника”, и тъй като Бог гледа на сърце,

а не на лице (вж. Вт.10:17, Римл. 2:11), както и на друго място е казано: “сърце съкрушено и разкаяно о Боже, Ти няма да презреш”, то резултатът от тази молитва е: “Казвам ви, че този слезе у дома си оправдан, а не онзи...” (Лука 18:13). Оттук следва, че Господ ще отговори на това сърце, което е съкрушено и което вика към Бога. Има мнозина, които идват при Исуса, но сърцата им не са искрени и не са съкрушени.

Резултатът – отиват си неоправдани и без да получат отговор. Но защо едно сърце е съкрушено, а друго не е? Това е една Божествена тайна, която е скрита в делото на Светия Дух, който обвинява света за грях, за правда и за съдба. И този, който не запушва ушите си, та да не чуе, на него Бог ще благоволи да открие и да изобличи и най-скришните кътчета на сърцето. И тогава, когато това сърце е засегнато по такъв начин от Светия Дух, то естествената реакция на това сърце е да извика:

Боже, бъди милостив към мене, грешника! Какъв е изводът? Има сърдечна молитва, има и умствена молитва; има сърце, съкрушено и викащо към Господа, но има и молитва, която не идва от сърцето, а от ума.

Начините, по които едно сърце може да бъде засегнато и изобличено за грях, са многобройни и това принадлежи на Бога. Затова е казано: “Не знаеш, грешниче, как Бог те води на покаяние.” Често пъти така наречените проповедници бързат да съкратят тази процедура и да сведат покаянието до размяна на няколко въпроса от типа: “Ти вярваш ли? Приемаш ли?”. И съответно отговорът на ответната страна: “Да, вярвам. Да, приемам.” И оттук нататък въпросът с покаянието е решен. Той може да е решен за проповедника, който бърза да се представи пред другите, че ето, виждате ли, колко много души са спасени при мене; но за съжаление този важен проблем си стои като бетонна стена пред душата, която не познава чувството на изобличението за грях, нито пък е имала среща с Господа, на която среща сам Господ трябва да изяви Себе Си на нея.

Ако има някой, който не разбира това скъпо и благодатно чувство на общение с Господа и не разбира какво е това – сърце съкрушено и разкаяно, - нека да чете Псалмите заедно с Новия Завет и да се моли Господ да му разкрие тази благодат. Защото ние по благодат се спасяваме, а не чрез човешки методи. Както е казано: “Бог обаче, Който е богат с милост поради голямата любов, с която ни възлюби даже когато бяхме

мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени), и като ни съвзкреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христа Исуса; за да показва през идните векове премногото богатство на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христа Исуса. Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой” (Еф. 2:4-9).

Вярата е:

- Вътрешно убеждение за съвършеното изкупление чрез делото на Господа**
- Тихо упование в спасителната Божия любов;**
- Пълна преданост и желание да се срещнем лично със Спасителя.**

Вярата също е едно действие в три части:

- Вътрешно убеждение за съвършеното изкупление чрез делото на Господа Исуса Христа;
- Тихо упование в спасителната Божия любов;
- Пълна преданост и желание да се срещнем лично със Спасителя.

По такъв начин вярата се изобразява пред нас като човешка ръка, която сграбчва протегнатата към нея Божия ръка. Вярата не е събуждане на чувства, не е да измъчваме себе си и да се подлагаме на мъчение, не е да изкупваме по някакъв начин вината си; тя е лична връзка с Христа, съзнателно приемане на Неговата благодат. Покаянието е глад, вярата е отворена уста за живия хляб, който е Христос (Йоан 6:54:55). Вярата се изгражда при лична среща с Христа, сега и тук: това е твърда, здрава опора за вечността и затова тя е “твърда увереност за неща, които не се виждат” (Евр. 11:1).

Само когато всички тези неща се изпълнят в живота ни, тогава съзираме колко велика и величествена е Божията благосклоност към нас,

изявена в нашия Спасител Исуса Христа. Това е толкова красиво изразено в образа на блудния син, който идва на себе си, за да види реалността, в която живее. Той чувства глад за бащиния дом, разбира, че този глад може да бъде заситен единствено ако се върне при него. И той става и отива. Следва делото на бащата, който се завитича и го прегръща (образ на Божията простителност), и заповядва да го изкъпят и облекат в най-хубавата премяна (образ на новия живот, който идва с новородението), да сложат обувки (състояние да ходи в новия път) и пръстен на ръката му (всички божии чада са приближени при царя, те са царско свещенство, 1 Петр. 2:9).

Апостол Йоан пише: “Пиша вам, дечица, защото ви се простиха греховете заради Неговото име” (Йоан 2:12). Първото нещо, което детето на Бога трябва да знае, е, че “греховете му са простени”. Думата “дечица” означава тези, които са “нови” или “млади”. Има едно нещо, което те знаят и оценяват, а именно: че всичките им грехове са простени! Нека да разгледаме думата “простен”. Тя се превежда от една гръцка дума, която означава изпращам (в инфинитивна форма) и е съставна дума с представка, която означава “далеч от”. Йоан казва на “дечицата”, че греховете им са “отпратени далеч от тях”. Това означава, че за Бога греховете на простения грешник отстоят далеч, все едно че те не съществуват!

Един много важен новозаветен пасаж по темата се намира в Колосияни 1:14, където за думата “простителност” е употребен израз, чийто смисъл е: “Нашите грехове са отпратени надалече.” Обаче в 2:13 “като прости всичките ви престъпления” изразът “като прости” е от превода на гръцката дума, идваща от корена “благодат”, която е свързана и с дума, означаваща “да се радвам”. Божията прошка има три характеристики:

1) Тя е благоволение към незаслужаващите.

2) Тя винаги е “в изобилие” и идва от Бога, т. е. има много, за да стигне за всички (вж. Римляни 5:20).

3) Тя не предявява изисквания в замяна на това, което дава (Евреи 2:9).

В Евреи 2:9, а също и в Колосияни 3:13, прос-

тителността буквално означава, че Бог е залил греховете ни и е “излял Своята благодат върху нас”. Ние не заслужаваме прошка, затова Неговата простителност е Негово благо намерение и чиста благодат, която изключва каквато и да е заслуга.

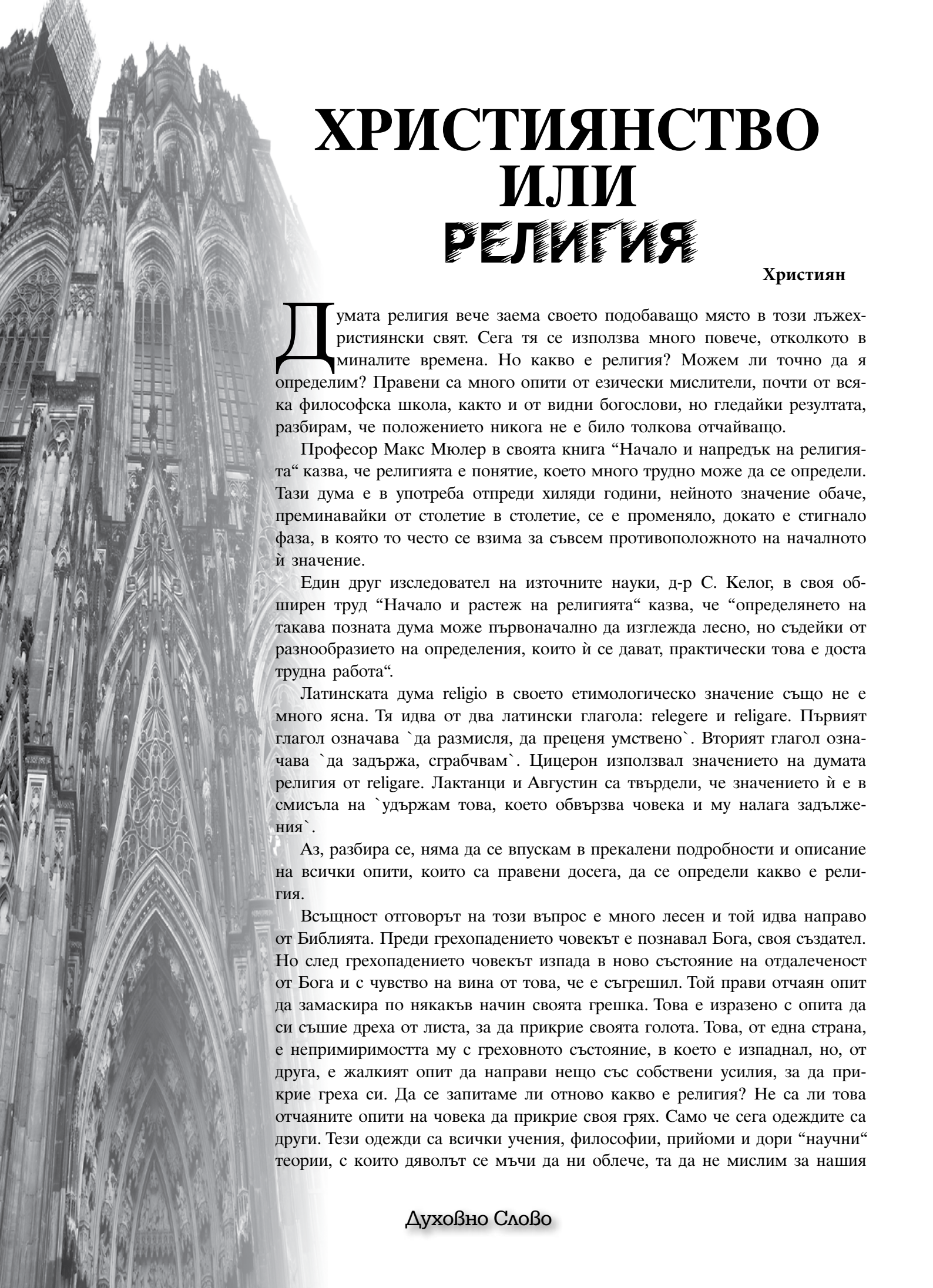
Старозаветни картини на простителността

Старият Завет ни дава някои прекрасни картини на Божията простителност. Псалмистът ни казва, че да бъдем простени, означава, че греховете ни са премахнати “колкото е далеч изток от запад” (Псалом 103:12). Ако един пилот нагласи своя компас, за да лети право на запад, никога няма да стигне там. Можете да обиколите земното кълбо, но никога няма да пристигнете на мястото, упоменато като запад. Това не важи за север и юг, разбира се, защото те са фиксирани точки. И така, какво ни казва Бог в този стих? Нашите грехове са премахнати завинаги! Исаия открива, че Бог е “хвърлил всичките ти грехове зад гърба Си” (Исаия 38:17) и че Той е Този, Който “изтривам твоите престъпления” и добавя благословието, че “няма да си спомня за греховете ти” (Исаия 43:25). “Няма да си спомня греховете ти” не представя никаква слабост от страна на Бога, Той не страда от лоша памет. Това означава, че Той умишлено ги изтрива от Своята памет и няма вече да ни ги напомня. Колко е милостив Бог! В Исаия 44:22 Господ казва, че изтрива нашите престъпления “като гъст облак”. Гъстите облаци могат да изчезнат много бързо, когато настъпи промяна в атмосферата. Така е и с греховете, когато Бог ги прости! И пак пророк Михей пише, че Бог ще “стъпче беззаконията ни; и Ти ще хвърлиш всичките им грехове в морските дълбочини” (Михей 7:19). Те повече не могат да се виждат, да се намерят или да се извадят оттам.

Колко велика и дълбока истина е Божията простителност!

Статията се публикува с позволението на
“Precious Seed”

ХРИСТИЯНСТВО ИЛИ РЕЛИГИЯ

Християн

Думата религия вече заема своето подобаващо място в този лъжехристиянски свят. Сега тя се използва много повече, отколкото в миналите времена. Но какво е религия? Можем ли точно да я определим? Правени са много опити от езически мислители, почти от всяка философска школа, както и от видни богослови, но гледайки резултата, разбирам, че положението никога не е било толкова отчайващо.

Професор Макс Мюлер в своята книга “Начало и напредък на религията” казва, че религията е понятие, което много трудно може да се определи. Тази дума е в употреба отпреди хиляди години, нейното значение обаче, преминавайки от столетие в столетие, се е променяло, докато е стигнало фаза, в която то често се взима за съвсем противоположното на началното ѝ значение.

Един друг изследовател на източните науки, д-р С. Келог, в своя обширен труд “Начало и растеж на религията” казва, че “определянето на такава позната дума може първоначално да изглежда лесно, но съдейки от разнообразието на определения, които ѝ се дават, практически това е доста трудна работа”.

Латинската дума religio в своето етимологическо значение също не е много ясна. Тя идва от два латински глагола: relegere и religare. Първият глагол означава `да размисля, да преценя умствено`. Вторият глагол означава `да задържа, сграбчвам`. Цицерон използвал значението на думата религия от religare. Лактанци и Августин са твърдели, че значението ѝ е в смисъла на `удържам това, което обвързва човека и му налага задължение`.

Аз, разбира се, няма да се впускам в прекалени подробности и описание на всички опити, които са правени досега, да се определи какво е религия.

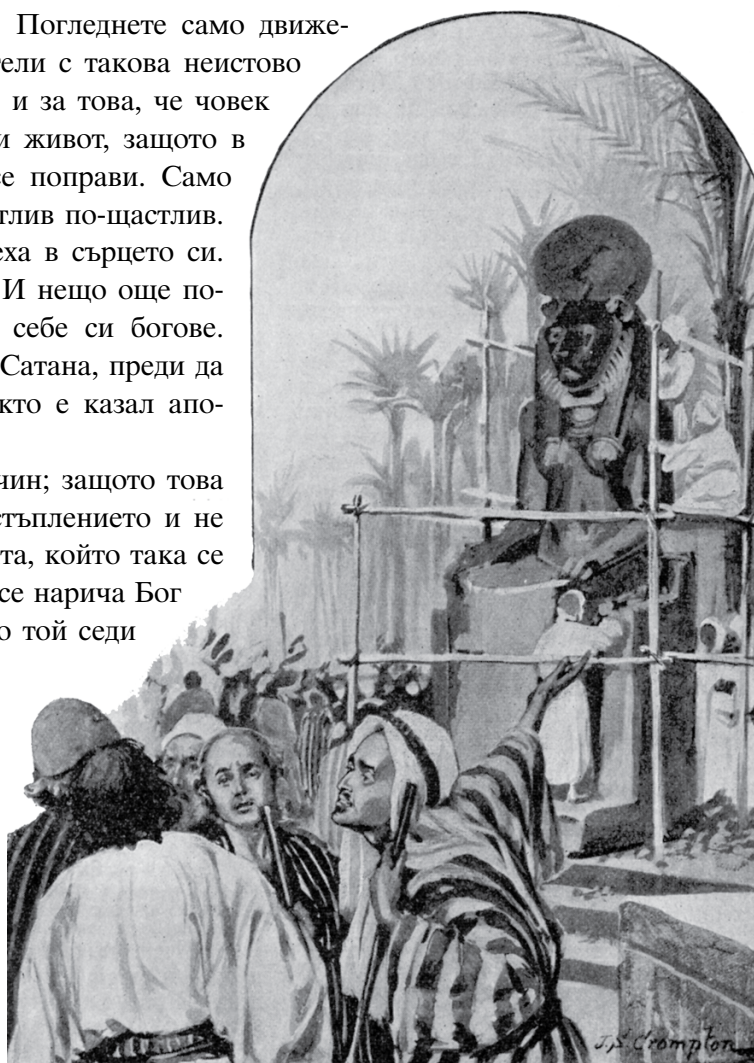
Всъщност отговорът на този въпрос е много лесен и той идва направо от Библията. Преди грехопадението човекът е познавал Бога, своя създател. Но след грехопадението човекът изпада в ново състояние на отдалеченост от Бога и с чувство на вина от това, че е съгрешил. Той прави отчаян опит да замаскира по някакъв начин своята грешка. Това е изразено с опита да си съшие дреха от листа, за да прикрие своята голота. Това, от една страна, е непримиримостта му с греховното състояние, в което е изпаднал, но, от друга, е жалкият опит да направи нещо със собствени усилия, за да прикрие греха си. Да се запитаме ли отново какво е религия? Не са ли това отчаяните опити на човека да прикрие своя грях. Само че сега одеждите са други. Тези одежди са всички учения, философии, прийоми и дори “научни” теории, с които дяволът се мъчи да ни облече, та да не мислим за нашия

грях, да забравим единния истински Бог. Погледнете само движението new age и как неговите последователи с такова неистово усърдие лансират идеята за прераждането и за това, че човек няма нужда да се чувства виновен в този живот, защото в следващия той ще има възможност да се поправи. Само трябва да се радва и да се чувства от щастлив по-щастлив. То е хубаво да си щастлив, но не и с греха в сърцето си. Не е ли това сатанизъм от по-висок вид. И нещо още по-лошо: тези последователи наричат сами себе си богове. Това са едни от последните конвулсии на Сатана, преди да се въплъти в личността Антихрист. И както е казал апостолът:

“Никой да не ви измами по никой начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнеса над всеки, който се нарича Бог или на когото се отдава поклонение, щото той седи [както Бог] в Божия храм и представя себе си за Бог” (2 Сол. 2:3, 4).

Така стигаме до извода, че религията е начин на мислене и начин на живот, с който се отхвърля свръхестественото откровение, което дойде чрез Господ Исус Христос.

Ако се вгледаме назад в човешката история, ще открием, че религията е безспорен факт. Религията е тясно свързана с хората. Тя е непозната в света на същества, по-нисши от човека, нито пък е позната в света на същества, по-висши от човека. Под човека е животинското царство. Еволюционистът може да говори за животински прадеди на човека, но фактът си остава, че между човека и най-висшите развити животни има една огромна и постоянна пропаст. Някои учени са успели да дресират шимпанзета или други маймуни. Те са успели да ги научат да вършат известни неща. Например да държат правилно нож и вилица, да ядат почти като човешки същества, дори да пушат тютюн. Но може ли тази маймуна да се научи да коленичи и да се прекланя на същество, което е над нея? Най-интелегентното шимпанзе показало ли е някога нещо като наклонност да се моли? Кога това шимпанзе е помисляло да си направи бог и да му се кланя? Да сме видели някога шимпанзе да повдига ръце към слънцето и да му се кланя? Никога не сме виждали подобно нещо,

нито пък ще видим някога. Защото животните нямат религиозен инстинкт или способност, те не знаят нищо за религията. Абсолютен факт е, че религиозните и моралните явления, които съществуват в цялата човешка история, изолират човечеството от животните.

Над човека се намира друга класа същества. Те са Божиите ангели. Човекът е направен малко по-долен от ангелите (Евр. 2:7). Между човека и ангелите има друга непроходима пропаст. Ние знаем за ангелите от Библията, че те се покланят на Бога и Го славят, и са Негови служители, които Той управлява. Но религията, която е позната между човеците, е съвсем непозната между ангелите. Религията е свързана само с човешката раса и е стара, колкото нея. Нейното начало е от грехопадението в Едемската градина. “Нашата земя - както казва Хердер, - държи семената на всичката по-висока култура на религиозни традиции, предавани по писмен или

устен път... Даже ако се пренесем далеч назад във времето и разкрием най-дълбоките дипли на човешката мисъл, ние ще разкрием и присъствието на религиозни елементи, които са били първата храна на човешкия ум“.

НАЧАЛО И РАЗВИТИЕ НА РЕЛИГИЯТА

Най-важният въпрос по отношение на възникването на религиозните чувства е какво е началото на религията в човешката история? Ние отбелязахме, че нейното начало е още от времето на грехопадението и стремежа на човека да прикрие своя грях чрез заместване на единия и истинен Бог и Неговия единороден Син, Исуса Христа, с всевъзможни заместители, продукти на човешката болна и греховна инициативност. Като се започне с изработването на всевъзможни дървени, каменни и какви ли не още богове, които нито говорят, нито могат да чуят, а още по-удобно е, че не могат да обвинят, и се стигне до нашето съвремие, в което те са заместени с явното богохулство: Ние всички сме богове! Общо взето, резултатът е един и същи: човекът си остава в греха, търсейки начин да се скрие от Бога, а сега дори това е преминало и в настъпателност спрямо Бога, което е явен белег за демонизация на нашето съвремие. От Библията научаваме, че има един, който се стреми към Божия престол, и това е Сатана, предвождащ падналите ангели. Ако греховното съзнание на човека е уверено, че е бог, то това е явен белег, че това съзнание споделя исконната мечта на Сатана да седне на престола на Бога, и следователно тези човеци са под въздействието на нечистия духовен свят. Но за да стигне човек до тази фрапираща духовна нечистоплътност, той е започнал, като се е скрил от изпитващия поглед на Бога зад многообразието от мъртви богове. Един древен поет е написал: „Както малките птиченца отварят човчиците си за храна, така всички човеци очакват за боговете.“ В историята на рели-

гията списъкът от богове е твърде голям. Има аминизъм, фетишизъм, хенотизъм, монотеизъм, хиндуизъм, атеизъм, всички видове философии, култове и окултни системи. Съществува библиография, която човек не може да проследи, и непрекъснато се печатат книги, дава се Интернет пространство, по телевизията се показват пошли дебати и коментари, като по този начин се популяризира фалшива, ненаучна теория за началото на религията, което нанася големи поражения, особено на младите.

Например модернизмът препоръчва безбожните теории за началото на религията. Водещите в тази теория ѝ придават вид на учение, високо познание и оригиналност, напредничаво мислене, говорят за открития. И всичко това, за да се подкопае фактът за боговдъхновеното начало на човека и да се издигне еволюцията. Началото и растежът на религията се обяснява от тях чрез натуралистическата теория, че човекът, имащ за прародител низше животно, постепенно се е развил не само физически, но и умствено, и водейки началото си от някоя човекоподобна маймуна, е развил впоследствие и религиозно чувство.

Преди да продължим нашето изследване за началото на религията, нека да видим как се е появила религията според това натуралистическо схващане. За тази цел избираме един труд - „Този вярващ свят“. Забележете, авторът е равин Люис Броуне (Lewis Browne). Най-учудващото е, че тази книга е била горещо препоръчвана от

едно уж християнско списание - „Християнски век“, издавано в Чикаго и имащо голям международен тираж.

Книгата започва с описание на това „Как почна всичко“. Първото изречение е следното:

„В началото беше страх; и страхът беше в сърцето на човека; и страхът контролираше човека.“ Всичко, заобикалящо примитивния човек, го изпълвало със страх. „И той, едва бръщолевеща полумаймуна, об-

лекчаваща своите рани в някоя влажна пещера, можел само да трепери от страх.” Той не знаел, че злото, което го връхлетявало, било случайно. Бедният човек-полумаймуна нямал понятие, че всички неща в природата му носят зло, защото още не бил открил, че някои неща са неодушевени. На всички предмети, пръчки, камъни, на природните стихии гледал като на одушевени. Тогава той постепенно осъзнал, че воюването с неприятелите предмети било безполезно. Ако някоя надвиснала скала паднела върху него, било безполезно да я удрия. Тогава друга идея го обзела — той си помислил, че ще му е от полза, ако наименува тези неодушевени предмети с имена. Той си представял, че това можело да помогне: странни срички, произнесени в охкане, или звукове без значение, придружени с лудо подскачане и съпровождани от време на време с весели викове.” Той чувствал, че някои срички ще работят добре за него. Той вярвал, че нещата, които го преследвали, могат да се усмирят. Открил, че трябва да има вяра в себе си. Така вярата се родила в тези условия и човекът почнал като човекоподобна маймуна да развива религия, но дълго преди да мисли правилно за религия, той се помъчил да контролира силите на вселената чрез магии.

Тогава човекоподобната маймуна, т.н. пещерен човек, направил стъпка напред. Той открил, че освен тяло има и дух. Как е достигнал до това прозрение? Чрез сън. Той сънувал през нощта бореци се гигантски животни на някакво далечно място. На сутринта той се събудил в същата пещера. Така открил, че има нещо друго в него, с което на сън можел да отива на далечни разстояния, и това било дух. Тогава той открил какво означава и смъртта: другата част, душата, разделена от тялото. Той открил, че има душа, която била невидима, и тогава започнал да вижда души или духове във всичко, което го заобикаляло. Така се появил анимизмът; човекът достигнал до анимистическия период на религията, като предавал на неодушевените предмети свръхестествени сили и вярвал, че духове обитават различните предмети, на които той се покланял. Както и други автори от същия калибър, така и г-н Броуне декларира, че “милиони диваци в света днес още се придържат към тази примитивна вяра, която някога трябва

да е била вярата на всички човешки същества“.

По-нататък г-н Броуне обяснява как у човека се развило знанието, че има два вида духове: едни, които са приятелски настроени към него, и други, които са враждебни. По-късно се появила нуждата от камъчета и муски, които предпазвали от злите сили. След това дошло чувството на грях и т.н. Какво лековерие трябва да има човек, за да приеме всичко това за истина! И тази книга се препоръчвала в началото на миналия век от “християнската” колегия на списанието. И сега нещата, общо взето, не са се променили. Така наречените натуралистически обяснения за произхода на религията почиват на предположението за физическа еволюция, при която религията почнала с идолопоклонство (политеизъм) и с течение на времето еволюирала в поклонение на единния Бог (монотеизъм). Можем да възкликнем: Каква свещена глупост! В течение на десетки години са изфабрикувани хиляди томове лъжи, които са покварявали душите на стотици хиляди хора. А истината за това е толкова проста и разбираема, както ако четем Библията, така и от обстоятелствата, които ние виждаме в изследванията на изтъкнати филолози, антрополози и в свидетелствата на мисионери. В тях се вижда точно обратното, че човечеството още от самото начало е било много добре запознато с единния Бог и с течение на времето това се е изродило в идолопоклонство до степен на изцяло отхвърляне на Бога, а в последно време и в афиширане, че всеки човек може да е бог! В следващите редове искам да ви запозная само с една малка част от доказателствата на непокварената наука и може би вече забравените свидетелства на мисионери, отишли да благовестват между първобитните жители на Индия, Банту в Африка и др.

Еволюционистите твърдят, че примитивните хора са били на по-ниско ниво на развитие, отколкото днешните диваци. Но това твърдение се опровергава научно от два факта, които недвусмислено показват, че днешните диваци в положението на анимистично поклонение (вярата, че различни предмети имат свръхестествени сили) не отразяват религиозното състояние на примитивните човеци.

Следва

Не се лъжете един друг, понеже сте
сблели вече стария човек с делата
му, и сте се облели в новия, който се
подновява в познание по образа на Този,
Който го е създал.

(Колос. 3:9, 10)

(2) Освещение

Дж. Е. Тод

Комментарите, направени в края на миналата статия като критика на доктрината за второто благословение, не бива да се смесват със старанието на мнозина християни да живеят свято. Единственият сигурен начин да живеем побеждаващо за Христа е, когато вярващият престава да се уповава на собствените си сили, а започва да се уповава на възможностите на обитаващия в него Христос и по такъв начин преминава от поражение към победа. Има вярващи, които разчитат на своите собствени сили и правят неимоверни усилия да живеят свято. В резултат се сблъскват с различни противоречия, които трябва да преодоляват плътски, и това те наричат духовни опитности. По такъв начин тяхното разбиране за свят живот напълно противоречи на Светите Писания, където апостолът ясно декларира Божествения принцип:

“Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“ (Гал. 2:20).

Мнозина смятат, че духовният живот се изразява във впрягане на нашите възможности в името на светостта. Това тяхно теологично обяснение на духовната опитност е противоположно на учението на Писанията. Тяхната доктринална грешка произлиза от две често срещани човешки слабости.

Първо, изкушението да вместим духовната опитност в рамките на човешката логика, вместо да отдадем внимание на чистото библийско учение. Библията учи, че не е възможно с наши прийоми и усилия да изкореним греха в плътта. Ако това бе възможно, то тогава нямаше

никакъв смисъл Господ Исус да дойде между човешкия род, да отиде на Голгота и там да умре, разпнат на кръста. Законът щеше да е достатъчен, за да изявява греха ни и да посочва Божия критерий за праведност, а ние щяхме да се мъчим да достигнем тези Божии изисквания. Но това не е по силите на човешките възможности и историята на Израел недвусмислено го доказва. Още повече че и Бог го потвърди, като изпрати Своя Единороден Син на земята, за да

Единственият сигурен начин да живеем побеждаващо за Христа е, когато вярващият престава да се уповава на собствените си сили, а започва да се уповава на възможностите на обитаващия в него Христос и по такъв начин преминава от поражение към победа.

стане принос за грех, който веднъж завинаги да ни освободи от връзките на греха и смъртта (Римл. 8:1, 2). Затова Той се обърна към учениците и към всички, които щяха да Го приемат в сърцата си, като им каза: “Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото го не вижда, нито го познава. Вие го познавате, защото той пребъдва с вас, и **във вас ще бъде**” (Йоан

14:17). И тогава, за да можем да живеем свят живот, е необходимо да бъде изпълнено това условие - Светият Дух да пребъдва в нас, а за да пребъдва в нас, Той трябва да е в нашите сърца; и това е Божие дело, това е Божия благодат, която е предназначена за тези, които идват с покаяние пред Бога, и чак тогава ще е възможно да живеем по Духа и да не угаждаме на плътските страсти (Галатяни 5:16). Става ясно, че духовните опитности идват, след като приемем този дар - Светия Дух, а това става само и единствено при новородението. Не може да притежаваме духовни опитности, ако сме плътски и живеем плътски, а още по-малко да усъвършенстваме нещо, което го нямаме.

Второ, пренебрегването и понякога отхвърлянето на ясната библийска терминология. Някои казват: “Термините нямат значение, братко, след

като ти имаш опитности.” Дискусия, основана на “болна” терминология, прави разговора безплоден и често пъти единият не разбира какво говори другият. В едно такова общение липсва благодат. Апостолът ясно казва: “Естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно. Но духовният човек изпитва всичко; а него никой не изпитва” (I Кор. 2:14, 15).

Следва, че духовният човек има водителството на Светия Дух и той знае как и какво да говори.

Да държиш на учение, противопоставящо се на Писанието, е една опасна позиция, която води до трудности и по-нататъшни грешки. Една от основните грешки в този случай е да търсиш сила в самия себе си, за да живееш свят живот. Това е едно постоянно усилие за самоочистване на греховната човешка природа - не се гледа на постоянното, на трайното присъствие на Светия Дух за очистването от греха. За тази доктрина, проповядваща изкореняването на греха от човешката природа чрез самопочистване, раждането на новото естество, което е обиталище на Светия Дух, се явява излишно.

Един от най-важните аспекти на освещението, който се пропуска в дебатите по темата, е темата за кръщението. Всъщност християнските общества, проповядващи “второ благословение”, са показали изключителна незаинтересованост към доктрината за водното кръщение на вярващите. В процедурата на кръщението на вярващите чрез пълно потапяне откриваме простата и ясно разбираема картина на метода и значението на очистването (освещаването). Близката връзка между очистване и кръщение се вижда в Римляни, 6 глава. Потапянето във водата символизира смъртта и погребването на стария начин на живот, контролиран от нашето паднало грешно човешко естество, в което няма надежда за святост. Дори собствените ни усилия да бъдем добри и да правим добро не ще ни помогнат да станем по-святи, и тези усилия трябва да бъдат изоставени: “Защото зная, че в мене,

тоест, в плътта ми, не живее добро; понеже желание за добро имам; но не и сила да го върша” (Римляни 7:18).

Издигането от водата при водното кръщение символизира възкресението. Новият живот е влязъл в нас чрез Светия Дух при новорождението; сега трябва да бъде живот, контролиран от възкръсналия, жив, обитаващ в нас Христос. Това е осветен живот.

Темата за освещението стои пред всеки християнин с предизвикателен въпрос. Ние всички сме осветени, в смисъл че Бог ни отдели за Себе си. Но въпросът е: “Дали аз съм осветен в практическия смисъл на всекидневния живот?”. Може би ще ни помогне да отговорим на този въпрос, ако си зададем три практични въпроса.

Първо, “Освободен ли съм аз от най-големия грях на първичното естество?”. Второ, “Сигурен ли съм в победата във време на изкушение?”. Трето, “Дали показвам плода на Духа?”.

Ако не можем честно да отговорим на тези въпроси

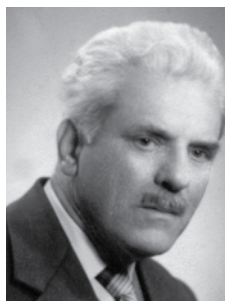
положително, тогава нека се обърнем към Онзи, който е казал: “Пребъдвайте в Мене и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене. Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо” (Йоан 15:4-5). Като продължаваме да се уповаваме на Него така, както пръчката остава на лозата, Неговата непрестанна грижа е тази, която ни подрязва и очиства, за да принасяме повече плод. Както лозата снабдява пръчките с жизнен сок, така Той ще произведе Неговия плод в нашия живот.

Истинският въпрос не е дали аз ставам участник в тази опитност постепенно или изведнъж. Истинският въпрос е: “Живея ли свят живот сега?”.

Статията се публикува с позволение на
“Believer’s magazines”

Изявленията на Светият Дух

Георги Ръсовски

Досега много пъти споменаваме и говорим за Светия Дух и Неговата работа както в сътворението на света, така и в делото на изкуплението, като утешител и свидетел на истината за Исуса. Без Неговото присъствие и дей-

ствие на сила и власт нищо не е ставало. Затова е редно да се запознаем с Него.

Светият Божи Дух, преди всичко друго, което можем да кажем или мислим за Него, е САМИЯТ БОГ.

Господ Исус каза на самарянката “Бог е Дух”. Именно този Дух е Светият Дух.

Ние четем в Битие 1:2: “И Божият Дух се носеше над водата” – това е същият Свети Дух.

Господ Исус каза: “А когато дойде Утешителят, когото аз ще ви изпратя от Отца, Духът на Истината, който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мене” (Йоан 15:26).

“И когато дойде Той, ще обвини света за грях, за правда и за съдба” (Йоан 16:8).

И още: “Законът на Животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта” (Римляни 8:2).

“Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов” (Римляни 8:9).

Това е същият Свети Дух.

Светият Дух можем да познаем в изявленията и делата, които върши в нас и сред нас като създател на плода на Духа: любов, радост в Бога, мир с Бога, вяра, кротост, дълготърпение, благодетелство, себеобуздание и прочие, т.е. като ръководител и създател на един нов живот в Христа Исуса на изкупените души.

Неговото присъствие е в сърцата на изкупените и простените чрез кръвта на Исуса хора. Той действа и работи чрез тях в многоликата Божия работа на благовестието. Той е Дух на Истината и в Неговите изявления и свидетелства няма лъжа и заблуда. И тези, които се ръководят от Него, също са в Истината.

В работата, служението и живота на тях, които се ръководят от Светия Дух, е изразена

връзката между Бога и човека, според думите на апостола в Коринтяни 6:9: “Вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога.” Именно в храма се извършва онова служение на поклонение Богу с Дух и Истина, което е нашето тяло, т.е. чрез тялото и в тялото се извършва служението и поклонението на Бога и благодатта. За пояснение нека цитирам Римляни 12:1: “И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.”

И още една велика задача има Светият Дух в тези, в които Той пребъдва: “И ако живее във вас Духът на Тогова (т.е. Бога), който е възкресил Исуса от мъртвите, то същият, който възкреси Христа Исуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа си, който обитава във вас.” Това ще стане в деня на първото възкресение. Така че задачите, изявленията, свидетелствата и силата на Светия Дух са много различни и който има Светия Дух от Бога в себе си, може да го познае във всичките му изявления. А онези, които ограничават изявленията на Светия Дух само в една форма, грешат.

Бог иска да бъде изявен между хората. Това е работата на Светия Дух. Господ Исус каза: “Като отида при Отца, ще ви изпратя Утешителя (Светия Дух). И Той, като дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба. За грях, защото не вярват в Мене, за правда, защото отивам при Отца; а за съдба, защото князът на този свят (дявола) е осъден” (Йоана 16:7-10).

Работата на Светия Дух е последната стъпка на Бога спрямо света. Първата стъпка на Божиите дела е от Отца Бога, втората от Сина Исуса и третата е на Светия Дух. Със завършека на неговия дял от Господното работене ще дойде и краят на века с пришествието на Господа Исуса Христа. А кой е против всичко това? Единствено дяволът. Той е противник и Антихрист. Всичко, което действа против Христа и благовестието на светлината и познанието на Бога, е от духа на Сатана – Антихриста. Всичко, което е действие на тъмнината, макар и в името на светлината (Исуса), пак е тъмнина и лъжа. Това е духът на Антихриста, който действа между човеците. На кой дух си ти обител и кому се покоряваш? Затова – внимавай на себе си!

През август 2005 руска миниподводница заседна на дълбочина около 190 м близо до полуостров Камчатка, в руския Далечен изток, със седемчленен екипаж на борда. Тя се заплела в мрежи и подводни антени, част от военната крайбрежна система за надзор. Температурата в подводния съд спаднала на 6 С°, а запасите от кислород бързо привършвали.

Викът за помощ бил прихванат от намиращия се в близост британски кораб, който имал на борда си подходяща апаратура, за да извърши спасителна операция. На руснаците им оставало кислород само за няколко часа и трябвало да се действа бързо и без грешки. Спасителният екип работел точно така. Моряците успели да изрежат отвор във въжетата и миниподводницата се издигнала на повърхността. Мъжете в нея били спасени от сигурна смърт.

Когато прочетох за тази спасителна операция, веднага си дадох сметка за положението, в което бях попаднал преди години. По същия начин аз бях хванат в мрежа, а смъртта ме дебнеше. Нямахме човек на земята, който би могъл да извърши спасителната операция, а самият аз бях безпомощен и безнадеждно изгубен. Това беше ситуация, в която се намирах не само аз, но и много други хора, а някои продължават да са в същото безнадеждно състояние и днес. Позволете ми да обясня!

Библията, която е Божието Слово, ни казва съвсем недвусмислено, че всички хора са робини на греха и от това робство никой не може да се освободи без помощ от Бога. В Римляни 6:17, 20 два пъти ни се напомня, че сме слуги на греха. А в Послание към евреите 2:15 се говори за хора, които през целия си живот са били робини на греха.

Единствената личност, която може да ни помогне, е Бог. Религията или добрите дела не могат да направят това. Би било безполезно да се молим руските моряци да станат религиозни, да извършат някое добро дело, та в крайна сметка да се спасят от дъното на океана! Бог се заема с нашето спасение. Спасителният кораб е дошъл от друга страна, така е и с Божия план за спасение. Прочетете отново спасителните думи в Йоана 3:16: “Защото Бог толкова възлюбил света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.” Прекрасно е, че Бог толкова е възлюбил мен и теб, че е изпратил Своя Единствен Син от славата, която е имал в небето, при нас, за да разреши най-големия проблем,

с който човечеството някога се е сблъсквало – проблема с греха и смъртта. “В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя единороден Син, за да живеем чрез Него. В това се състои любовта, не че ние сме възлюбили Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилоствие за греховете ни” (Йоан 4:9, 10).

Причината за Неговото идване е да ни спаси: “Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Христос Исус дойде на света да спаси грешните” (Тим. 1:15). И още е казано, че: “Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото” (Лука 19:10).

Как Той извършва това? Нека самото Божие Слово да отговори:

“Понеже, когато ние бяхме още немошни, на надлежното време Христос умря за нечестивите” (Римл. 5:6);

“Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас” (стих 8);

“Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиято рана вие оздравяхте” (Петр. 2:24);

“Защото и Христос един път пострада за греховете, Праведният за неправомерните, за да ни приведе при Бога, бидейки умъртвен по плът, а оживотворен по дух” (Петр. 3:18).

Той извърши това, като достигна до най-големите дълбини на страданието и до смъртта, като по този начин разкъса оковите на смъртта и на греха, в които сме били пленени, за да ни освободи от робството: “Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме” (Исаия 53:5).

Би било извънредно глупаво от страна на онези, които се намират в тази безизходица, оковани от греха и смъртта, да не приемат това толкова чудно спасение. Дотолкова ли си лишен от разум, та пренебрегваш Божията покана за спасение и пропускаш вечността, или ще приемеш Неговия Син, за да бъдеш спасен за вечността?!

СПАСЕНИ

СЕДМИЦА НА СЪТВОРЕНИЕТО

Битие 1:3 - 2:4

Първи Ден	СВЕТЛИНА 1:3-5
	Бог раздели светлината от тъмнината. И Бог нарече светлината Ден, а тъмнината нарече Нощ.
Втори Ден	ПРОСТОР 1:6-8
	Бог направи простора; и раздели водата, която беше под простора, от водата, която беше над простора. И Бог нарече простора Небе.
Трети Ден	МОРЕ, СУША, РАСТИТЕЛНОСТ 1:9-13
	Бог събра водата, която е под небето, за да се яви сушата (вероятно сушата е била един континентален масив, който по-късно се е разцепил; 10:25); нарече сушата "Земя", а събраната вода нарече "Морета". <i>Забележка: Растителността е създадена напълно развита с плодоносни дървета (1:12)</i>
Четвърти Ден	СВЕТЛИНА НА НЕБЕСНИЯ ПРОСТОР 1:14-19
	Бог постави на небесния простор слънцето, луната и звездите, "за да осветляват земята, да владеят деня и нощта, и да разделят светлината от тъмнината".
Пети Ден	ПТИЦИ, МОРСКИ СЪЗДАНИЯ 1:20-23
	Бог създаде "изобилно множества одушевени влечуги и крилати птици" от водата според вида им, големите морски чудовища и всяко одушевено същество, което се движи, според видовете им. <i>Забележка: Всички те бяха създадени напълно развити.</i>
Шести Ден	ЗЕМНИ ЗВЕРОВЕ, ДОБИТЪК, ЧОВЕК 1:24-31
	"Бог създаде земните зверове според видовете им, добитъка - според видовете му, и всичко, което пълзи по земята, според видовете му." Тогава Бог създаде човека (Адам) и му даде да владее над всяко творение. <i>Забележка: Всички те бяха създадени напълно развити.</i>
Седми Ден	БОГ СИ ПОЧИНА ОТ ВСИЧКИТЕ ДЕЛА 2:1-4
	"И благослови Бог седмия ден и го освети, защото в него си почива от всичките си дела, от всичко, което Бог беше създавал и сътворил. Това е произходът на небето и на земята при сътворението им във времето, когато Господ Бог създаде земя и небе."